

מ"ת (נצרת) 42145-10-24 - אחמד אבדאח נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת

מ"ת 42145-10-24 מדינת ישראל נ' אבדאח(עציר) ואח'
תיק חיצוני:
לפני כבוד השופט אסף זגורי

מבקש
אחמד אבדאח
ע"י ב"כ עוה"ד אסף טל
נגד

משיבה
מדינת ישראל
החלטה

על הפרק שתי שאלות:

הראשונה, האם יש להיענות לבקשת מבקש לעיון חוזר בהחלטת מעצר עד לתום ההליכים לאחר שהסכים לקיומן של ראיות לכאורה אף החליף ייצוג?

השניה, האם יש בחומר החקירה תשתית ראיתית לכאורית לביסוס האישומים המייחס למבקש נשיאה והובלת נשק (אקדח) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו וכן הובלת נשק (רימונים) וניסיון לשיבוש מהלכי משפט?

האישומים המיוחסים למבקש:

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום הנחלק לשני אישומים; באישום הראשון נטען כי המבקש נסע עם אדם אחר שזהותו לא ידועה למאשימה, כשהם רכובים על אופנוע ונושאים נשק טעון ומוכן לירי. בשלב מסוים, כשהבינו ששוטרים הבחינו בהם ניסו להימלט, פרקו מהאופנוע וכל אחד ברח לכיוון אחר. אז השליך המבקש, על פי הנטען בכתב האישום, זוג כפפות ואקדח מסוג גלוק שביכולתו להמית אדם. המבקש ניסה להימלט למתחם אירועים ולהיטמע כאחד האורחים אך שם נתפס מתחבא מתחת לשלחן. באישום השני נטען כי המבקש החזיק בביתו יחד עם אביו 5 רימוני יד שרכש במהלך חודש ספטמבר 2024 ולאחר שהוא נעצר והדבר נודע לאביו בשעה 02:00 לפנות בוקר ביום 4.10.2024, ניסה האחרון להבריח את הרימונים משטח הבית למקום אחר ונתפס על ידי שוטרים. נטען כי השניים החזיקו בצוותא חדא את הנשק (רימונים).

2. חשוב לציין כי ברקע האישומים עולה מחומר החקירה, כי בין המתלונן, מר יוסף עראביה לבין אמו

ואחיו ישנו סכסוך אודות בעלות במקרקעין שהיו שייכים לאביהם המנוח. המתלונן טען במשטרה, כי על רקע סכסוך זה, אחיינו המחובר לגורמים עבריינים ופליליים למעשה יזם את הירי על ביתו ביום 3.10.24 וזאת כאמצעי לחץ ובמטרה שהמתלונן יוותר על טענותיו ביחס למקרקעין שבמחלוקת. אין בחומר החקירה ממצאים הקושרים את המבקש לסכסוך זה וככל הנראה התיזה של רשויות אכיפת החוק היא שהמבקש היה זה שנשלח לבצע את הירי האמור. הדברים עולים מתלונת המתלונן שהוגשה כיומיים לאחר האירוע, בגין כך ששני אנשים רכובים על אופנוע ירו והשליכו רימון על רכבו של המתלונן (ראו עדות מתלונן מיום 5.10.24 אך השוו לתלונתו הראשונה מיום 3.10.24 שבה ציין שאין לו סכסוך עם איש ואינו חושד באף אחד).

דיון בשאלה הראשונה - חזרת המבקש מהסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה:

3. ביום 5.11.24 התקיים דיון בבקשת המעצר עד לתום ההליכים שהגישה המדינה ובגדרו של אותו דיון הודיע בא כוחו הקודם של המבקש, כי הוא מסכים לראיות לכאורה, לקיומה של עילת מעצר ולמעצרו של המבקש עד לתום ההליכים וזאת במובחן מאביו שבעניינו נוהל דיון נפרד הן בשאלת הראיות לכאורה והן בשאלת שקילת החלופה.

4. המבקש לא הגיש ערר על ההחלטה האמור מכוח סעיף 53(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996 (להלן "**חוק המעצרים**").

5. ביום 6.1.25 הגיש המבקש את הבקשה לעיון חוזר וטען כי בסוף חודש נובמבר 2024 נטל על עצמו ב"כ הנוכחי את הייצוג ולאחר עיון בחומר החקירה הגיע למסקנה שאין בו תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האישומים המיוחסים למבקש (למעט האישום של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו). לדברי המבקש, חזרה מהסכמה לקיומן של ראיות לכאורה נחשבת לנסיבות חדשות אשר מכוחן יש לקבל את הבקשה לעיון חוזר ולאפשר דיון מחדש בסוגיית הראיות לכאורה. עוד נטען, כי קיים חלל ראייתי כה משמעותי בחומר החקירה וכי נפלו בה פגמים שונים, עד כי גם זו נסיבה חריגה המצדיקה עיון חוזר ובחינת שאלת קיומן של ראיות לכאורה.

6. המדינה מתנגדת לעיון חוזר וטוענת כי המבקש לא עמד בנטל להראות קיומן של נסיבות חקירות המצדיקות עיון חוזר בשאלת קיומן של ראיות לכאורה וכי אין לראות בחילופי ייצוג נסיבה חריגה כאמור.

7. אני סבור שידה של עמדת המאשימה היא על העליונה; הפסיקה קובעת באופן נחרץ ועקבי, כי הכלל הוא, שלמעט במקרים חריגים בהם הנסיבות המיוחדות מחייבות זאת, אין ליתן יד להתנהלות בגדרה בעל דין מנסה לחזור בו מהסכמתו על דרך של בחינת מסכת הראיות לכאורה מחדש במסגרת בקשה לעיון חוזר. הדרך הנכונה לנהוג היא באמצעות הגשת ערר ולא עיון חוזר וזאת בייחוד במקרים שבהם לא נתחדש דבר וחצי דבר מבחינה ראייתית מאז ניתנה ההסכמה של הנאשם לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית (ראו בש"פ 8265/09 מדינת ישראל נ' יהונתן אלמליח).

(נבו 28.10.2009).

8. כך גם בפרשת לורי שם טוב נקבע, כי הלכה היא שלמעט מקרים חריגים, אין נאשם רשאי לחזור בו מהסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 7235/18 **לורי שם טוב נ' מדינת ישראל** (נבו 23.10.18)).

9. בהתייחס למקרה שלפניי נקבע מפורשות כי שינוי ייצוג כשלעצמו אינו מהווה "מקרה חריג" או נסיבה מיוחדת המצדיקה חזרה מהסכמה לראיות לכאורה או טעם המצדיק עיון חוזר (ראו בש"פ 7146/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (נבו 5.11.2015); בש"פ 2196/15 **אורן רבי נ' מדינת ישראל** (נבו 6.4.2015); בש"פ 6083/14 **אשרף אבו אלהוה נ' מדינת ישראל** (18.9.2014); בש"פ 2345/22 **מדאגמה נ' מדינת ישראל** (נבו 10.4.2022)).

10. מקרים שבהם נקבע כי בכל זאת יש לאפשר כניסה לטרקלין היכל המשפט בבקשת עיון חוזר רק בשל החלפת ייצוג היו בעיקר כאשר היה צבר נסיבות שהצביע על כך שמדובר במקרה חריג; למשל, כאשר הועלו טענות שהעובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה, וכי ההסכמה לראיות לכאורה לא הייתה מלאה מלכתחילה וכאשר הועלתה טענה מקדמית כבדת משקל כגון הגנה מן הצדק, שנכון היה לבחון אותה כבר בשלב המעצר (ראו והשוו בש"פ 6475/23 **שלמה זלמן הלפרין נ' מדינת ישראל** (נבו 4.9.2023)).

11. עם זאת נמצאה גם גישה מקלה עוד יותר שאפשרה בחינה במסגרת עיון חוזר את הראיות לכאורה מקום שהסכמת הנאשם לקיומן של ראיות לכאורה הייתה מתוחמת בזמן ולצרכי מתן שהות לסניגור ללמוד את חומר הראיות מבלי לעכב בירור היתכנות של חלופת מעצר (ראו בש"פ 6185/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (נבו 2.10.2019)). לגישה זו לא מצאתי תמיכה של ממש בפסיקת בית המשפט העליון זולת החלטה אחת.

12. סקירת הפסיקה המחייבת מעלה איפה כי כאשר מוגשת בקשת עיון חוזר מטעם נאשם שהסכים בשלב מוקדם יותר לקיומן של ראיות לכאורה וכעת חוזר בו, מטעמים של החלפת ייצוג, הרי שהנטייה של בית המשפט תהיה שלא לראות בכך נסיבות חריגות המצדיקות דיון בבקשתו. נדרשים צבר נסיבות וטענות כבדות משקל כדי להטות את הכף, כגון טענה מקדמית בעלת משקל של ממש שהיא רלבנטית לשלב בחינת הראיות לכאורה, או גילוי מרעיש כלשהו שממנו עולה שקיים חלל ראייתי משמעותי או עוצמה מוחלשת בראיות לכאורה.

13. גם במקרים שבהם לכאורה הפסיקה סוגרת את הדלת בפני בחינת ראיות לכאורה מחדש במקרה של נאשם שחוזר בו מהסכמתו לקיומן בשלב מוקדם יותר, נראה כי בתי המשפט עורכים בחינה של התשתית הראייתית, בבחינת "למעלה מן הצורך" ונוכח חומרת פגיעת המעצר בחירותו של הנאשם.

14. במקרה הנוכחי, סבורני כי למעט חילופי הייצוג יש קושי לראות בטענות הסניגור ככאלה ההופכות את המקרה "לחריג" ועל כן דין הבקשה לעיון חוזר היה להידחות על הסף. זאת קל וחומר, כאשר החלפת הייצוג נעשתה עוד בחודש נובמבר 2024 וניתן היה לעתור כבר אז בבקשה דומה או בערר לפי הזכות המוקנית למבקש בדיון. בנוסף, ההסכמה של ב"כ הקודם של הנאשם לקיומן של ראיות לכאורה הייתה ברורה ולא נחוצות הבהרות או בירורים שונים. היא גם לא הייתה הסכמה זמנית לצרכי קידום בחינת היתכנות לחלופת מעצר. אין בטענות שהועלו כעת התייחסות לראיות חדשות או לכרסום בראיות. מטעם זה דין הבקשה להידחות על הסף.

15. יחד עם כל זאת, למען התמונה תהיה שלמה ומשכבר התקיים דיון בו נחשפתי לחומר החקירה ולטענות הצדדים לגופו של עניין, וכאשר מדובר בהחלטת מעצר אשר פוגעת בחירותו של הנאשם, אדרש גם לבחינת התשתית הראייתית הלכאורית.

דיון בשאלה השנייה והשלישית : האם ישנן ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים למבקש? האם עדות אחיו של המבקש תיחשב לעדות קבילה ?

מהן "ראיות לכאורה" ומה מסגרת העבודה של שופט המעצר:

16. הדרך להחלטה שיפוטית בדבר מעצרו של אדם עוברת דרך שלוש תחנות: קיומן של ראיות לכאורה, קיומן של עילות מעצר, היעדר אפשרות לאיון עילות המעצר באמצעות חלופה. לענייננו רלבנטית התחנה הראשונה הדנה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ; בית המשפט הדן בהליך המעצר ניזון מתיק החקירה המשטרתי ובו מכלול החומר החקירתי שעותק ממנו גם נמסר לסניגור.

17. בית המשפט בוחן את חומר החקירה כולו ושואל עצמו האם יש בו באותו חומר חקירה פוטנציאל ראייתי אשר בסיום המשפט - לאחר עיבודן של הראיות, בחינתן בחקירות וקביעת אמינותן ומשקלן - יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי (ראו בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (1996) בעמ' 151).

18. **ומה לגבי לגרסת הנאשם?** העיון האמור הוא גם בחומר החקירה התומך בעמדת הנאשם, אך השאלה הנבחנת אינה מהימנותה של גרסת הנאשם, או "האם ניתן כבר בשלב זה לבטל את גרסתו של הנאשם", אלא אם בידי התביעה חומר חקירה בעל פוטנציאל ראייתי שיש בכוחו להביא להרשעה בתום המשפט. יתרה מזאת, אין בקיומה של גרסה מכחישה של נאשם כדי לשלול מניה וביה את המסקנה שקיימות ראיות לכאורה בדבר אשמתו אף שתמיד קיימת האפשרות שבסוף המשפט הפלילי ייתן בית-המשפט אמון בגרסתו של הנאשם ויזכה אותו בשל כך (ראו : בש"פ 11271/03 **מדינת ישראל נ' אלפרון**, פ"ד נח(2) 406 (2003)).

19. מכאן שעל מנת לקבוע שקיימת תשתית ראייתית לכאורית לצורך החלטה בדבר מעצרו של נאשם

לפי סעיף 21 לחוק המעצרים, די בכך שבמארג הראיות לכאורה, כמות שהוא, טמון פוטנציאל להוכחת אשמתו של הנאשם אשר **גבוה** מפוטנציאל הזיכוי (ראו בש"פ 8769/22 מסראווה נ' מדינת ישראל (נבו 22.1.2023)). מדובר בפוטנציאל הרשעתי הטמון בחומר החקירה ולא בשאלה האם הראיות מספיקות לצורך הרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (ראו בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל (נבו 8.4.2020); בש"פ 3144/20 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 7.6.2020)).

20. **עד כמה עמוק נכנס בית המשפט לבחינת הראיות הגולמיות?** מסגרת הבדיקה העובדתית של בית המשפט הדין בקיומן של "ראיות לכאורה" הינה מוגבלת ומתוחמת מאוד (בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל (נבו 14.10.2012)). בית המשפט אינו נדרש ל"כירורגיה עדינה" של חומר הראיות המצוי בתיק וכל שהוא יכול וצריך לבצע באותו שלב אינו אלא פרוגנוזה ראשונית-לכאורית של סיכויי ההרשעה בתיק בהתבסס על חומר הראיות הקיים. אמנם מקום שבו קיימות בחומר הראיות פירוכות מהותיות וגלויות לעין ומקום שמתברר על פני הדברים, כי הראיות אינן משתלבות לכדי מארג שלם שיש בו כדי להציב תמונה מרשיעה, על בית המשפט להסיק המסקנות הנדרשות. יודגש, אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות והערכת משקל מדוקדק של העדויות בטרם הן נשמעו (ראו בש"פ 696/04 יוסף סביח נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 647 (2004)).

21. **כיצד יש להתמודד עם טענות בדבר אי קבילותן של ראיות שונות בחומר החקירה וטעות בזיהוי? ככלל, טענות בדבר מהימנות זיהוי מקומן, ככלל, בהליך העיקרי, אלא אם מדובר בפירוכות מהותיות וגלויות לעין, המלמדות על כרסום ממשי בראיות הלכאוריות** (בש"פ 5627/22 מיודיק נ' מדינת ישראל (נבו 18.10.2022); בש"פ 3916/22 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 26.6.2023)). טענות בדבר קבילות ראיות מקומן להתברר בהליך העיקרי ועל בית המשפט בהליך המעצר להעריך מהי רמת הסיכוי כי ראיה גולמית, שקיימת מחלוקת בשאלת קבילותה, תהיה קבילה במשפט (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 143-144 (1996); בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (10.4.2005); בש"פ 1566/14 רבה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (7.3.2014)).

ראיות לקיומה של הגרסה המרשיעה העולה מכתב האישום:

22. הראיות בעלות פוטנציאל הרשעתי המצויות בידי המשיבה הינן אלה: עדויות של השוטרים שהבחינו ורדפו אחר המבקש והאחר שהיה רכוב עמו על האופנוע ובהן התייחסות לנתיבי הברחה שלהם, איתור כפפות ומעיל עליהם אותרו שרידי ירי ואיתור ותפיסה של אקדח שתרמילים ממקום הירי נמצאו תואמים לו לפי חוות דעת מומחים. עוד מצוי בחומר החקירה תמלול של תרגיל חקירה בין אחיו הצעיר של המבקש (אוסיד שהנו קטין) לבינו ועדותו של אותו אח ממנה עלה כי המבקש החזיק באקדחים וירה בהם בעבר וכן סוחר ברימוני יד. כן בידי המשטרה תצלומי אוויר של נתיב הברחה הנטען שלח האופנוע ממקום הירי ועד למקום בו נתפס המבקש כאשר בחלק מהנקודות

באותו מסלול קיים תיעוד לכאורה של האופנוע בידי מצלמות שונות. לעניין האישום השני, תפסה המשטרה את הרימונים שניסה אביו של המבקש להבריש במכוניתו וכן רלבנטית עדות האח הצעיר אוסייד שקושר את אחיו ואביו להחזקת הרימונים האמורה.

23. לאחר עיון בתיק החקירה כולו, אין חולק, כי הראיות הנסיבתיות והישירות הלכאוריות המרכזיות הקושרות את המבקש לעבירת הובלת ונשיאת הנשק הן עדותם של שני שוטרים (שיבלי (מסומן ג') ורחאל (מסומן ג')) שהבחינו במבקש ובאחר רכובים על אופנוע ורדפו אחריהם באזור "בריכת חרבג'". השוטר מוחמד שיבלי כותב במזכרו כי העובדה שהאדם המורכב על האופנוע חבש כפפות (בניגוד למזג האוויר החם) וכן העובדה שלוחית הזיהוי של האופנוע הייתה מקופלת העלו בו חשד ולכן החל לכרוז לכיוון האופנוע במטרה שיעצור אך ללא הועיל. החל מרדף מבצעי שבמסגרתו הבחין אותו שוטר כי האדם שרוכב מאחור מחזיק דבר מה במוותניו. ככל הנראה כעבור שניות ספורות נופלים החשודים מהאופנוע ומתחיל אחריהם מרדף רגלי. החשוד שהיה מורכב על האופנוע מאחור, רץ עם אקדח שחור ביד ותוך כדי מנוסה זורק את הכפפות שהיו על ידיו. החשוד האחד נכנס לשטח מיוער. השוטרים דלקו אחר אותו חשוד שזרק את הכפפות והחזיק באקדח ואף ביצעו ירי באוויר במטרה לעצור אותו. במהלך המרדף מבחין אותו שוטר (שיבלי) כי החשוד זורק את האקדח לכיוון העצים וממשיך בריצה לכיוון בריכת חרבג' שם התקיימה חתונה אותה עת. במהלך הסריקות במתחם אותר המבקש כשהוא יושב מתחת לשולחן ומתנגד למעצר. לאחר שהוא נתפס מסביר השוטר שיבלי לחבריו היכן נזרקו הכפפות והאקדח ושוטרים מוצאים את האקדח והכפפות במיקום שהשוטר שיבלי מסר. גם השוטר רחאל תיאר דברים דומים ("המורכב היה מחזיק דבר מה ועם ידו הימנית על המותן", "לוחית זיהוי מקופלת", "שני רוכבים לבושים שחור עם קסדות וכפפות..."). גם הוא מבחין בנוסע המורכב על האופנוע משליך כפפות והקסדה ורץ עם האקדח בידו הימנית. גם הוא יורה באוויר ומבחין במהלך המרדף הרגלי כי החשוד משליך את האקדח כשהוא במרחק 10 מטרים ממנו. גם הוא מתאר שהכפפות והאקדח נמצאו במקום בו הצביעו הוא ושותפו בפני הכוחות האחרים.

24. אין חולק שאם יינתן אמון מלא בעדויות השוטרים האמורים, בפרט בשאלת זיהוי ושמירה על קשר עין עם הנוסע המורכב, קיים בכך פוטנציאל הרשעתי של המבקש בעבירת נשיאת הנשק (בשים לב לחוות דעת לעניין קיום שרידי ירי על הכפפות).

25. אין בית המשפט הדין בבקשת מעצר אמור לבחון בשלב זה משקל עדותו של השוטר רחאל או השוטר שיבלי. די בקביעה כי אם יינתן אמון בעדות השוטר שיבלי אשר טען כי תוך כדי מרדף ראה את המבקש משליך כפפות ואקדח יהא בכך כדי לבסס התשתית כנגדו. הטיעון כי הכפפות שייכות לאחר דינו להיבחן במסגרת התיק העיקרי שכן "הסברים חלופיים הבאים לסתור את המסקנה כי הנאשם היה בזירת הפשע, מקומם בהליך העיקרי והם ייבחנו ככל הנחוץ" (בש"פ 7494/18 ששון נ' מדינת ישראל (נבו 11.11.2018)).

26. עם זאת אציין כי המבקש עצמו מודה בחקירתו מיום 4.10.24 שחבש כפפות שכן לדבריו הוא זה שנהג באופנוע וזו הסיבה שלדבריו חבש כפפות. אם כך שעה שהמבקש עצמו מודה שחבש כפפות, הדבר מצטרף לעדות של השוטר שיבלי שרדף אחריו וטען כי ראה אותו משליכן באזור היער ואלה אכן נמצאו בנתיב הבריחה של המבקש.

27. אגב דברים אלה, חבישת כפפות על ידי המבקש, מסבירה גם היעדרן של ט"א על הקסדות.

28. ב"כ המבקש בא בטרוניה כנגד המשטרה שלא העמידה לדין חשוד אחד שט"א שלו נמצאה על הקסדה אך נקודת המוצא היא שלתביעה מסור שיקול דעת רחב בהחלטה אם להגיש כתב אישום כנגד חשודים שונים וההתערבות בשיקול דעתה תיעשה במסורה בלבד ובמקרים חריגים ונדירים בלבד (בג"ץ 3090/22 חמדאן נ' היועצת המשפטית לממשלה, בפסקה 41 לחוות דעתו של כבוד השופט שטיין (נבו 29.5.2023); בג"ץ 8814/18 אמסלם שלו נ' מדינת ישראל (נבו 27.1.2019)). כך, מקל וחומר בשלב המעצר, שבו, כאמור, ככלל אין לברר טענות בדבר אכיפה בררנית, לרבות ביחס להגשת כתב האישום (בש"פ 1495/17 מדינת ישראל נ' זאודי (נבו 21.2.2017); בש"פ 1094/14 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 20.2.2014)).

29. גרסת המבקש כעולה מטענות בא כוחו בדיון ובבקשה וכעולה מעדותו במשטרה היא כי הוא זה שנהג על האופנוע במועד הרלבנטי לכתב האישום, לפתע כשהוא נוסע בכביש המחבר בין ריינה לבין נצרת, הבחין באדם שביקש טרמפ והוא בחר להרכיבו על האופנוע לכיוון נצרת. כאשר הגיעו השניים לשכונת כפר החורש היה שוטר שסימן להם לעצור ואז אותו אדם שעמו אין למבקש לטענתו היכרות מוקדמת עמו, אמר לו שהוא מחזיק בסמים ואמר לו לברוח והוא זה שהכווין אותו לאן לנסוע עם האופנוע. לדבריו הוא לא החזיק בנשק ולא ידע על קיומו. כן טען כי היה מבוהל שמא המשטרה תקשור אותו להחזקת סמים ולכן נמלט מהמקום. ב"כ המבקש טוען, כי אין כל ראיה הסותרת גרסתו של שולחו, אין טביעות אצבע שלו על הקסדה או האופנוע או על הנשק; מעיל שנטען כי שייך לו כלל לא נבדק מבחינת הימצאות סימני ירי; המדינה לא התייחסה לגרסת הנאשם כי הוא זה שנהג באופנוע. היא לא חקרה לעומק את גרסת מי שנמצאה ט"א שלו על הקסדה ועוד נטען כי עלו סתירות בין עדויות השוטרים רחאל ושיבלי.

30. ראינו כי בשלב דיוני זה אין בית המשפט בוחן מהימנות ומשקל של עדויות. נכון לעת הזו מונחת בפני בית המשפט עדות לכאורה של שני שוטרים המתארים אדם שהיה רכוב על האופנוע מאחור (לא הנהג) שהחזיק באקדח והיה חבוש כפפות. אותו אדם נמלט מהם והם מתארים כיצד הוא נפטר מהכפפות והאקדח. אותו אדם נתפס בסופו של דבר והכפפות והאקדח מאותרים בנתיב הבריחה שלו. אותו אדם הוא המבקש על פי חומר החקירה. ייאמר כי האדם האחר לא אותר עד כה, כי המבקש טוען שאין לו כל היכרות מוקדמת עמו. עוד ייאמר כי אף אחד מבני המשפחה של המבקש לא ציין כי הוא מחזיק באופנוע.

31. זאת ועוד, בניגוד להכחשתו הגורפת של המבקש את מעורבותו במיוחס לו, אחיו אוסייד העיד בחקירתו, כי יש מצב שאחיו סוחר ברימונים (עדות אוסייד מיום 4.10.24 שורה 36 - שורה 40), כי אחיו הודה בפניו שהביא רימונים למטרת סחר (שורה 48). כן הוא מעיד שראה את המבקש עם נשק קצר 8-9 פעמים (שורה 70, 74, 110), כי הוא מחזיק בנשק מזה שנתיים (שורה 118), כי קנה שני נשקים (שורה 123) כי אחיו מחביא המחסנית בתוך הבית ואת האקדח מחוץ לבית (שורה 90, 92). לבסוף הוא מעיד כי הוא סבור שזו לא פעם ראשונה שאחיו יורה על בתים (שורה 159) ו"יש מצב שמישהו שלח אותו" לבצע את זה (שורה 196).

32. נוכח כל האמור אני קובע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לביסוס האישום הראשון כנגד המבקש ואין כל פירכה או חולשה בראיות כפי שניסה בא כוחו לטעון.

33. באשר לאישום השני, שם מיוחסות למבקש רכישת הרימונים בחודש ספטמבר 2024 והחזקה בהם ביחד עם אביו וכאשר נודע לאביו שבנו נעצר הוא הוציא הרימונים ממקום מחבואם וניסה להבריחם ברכבו של המבקש. טענת המבקש היא כי לא ניתן לייחס לו עבירה זו שכן אין כל ראיה שקושרת אותו להחזקת הרימונים. ובכן העדות של אחיו אוסייד משמיטה המסד תחת טענה זו של המבקש. גם עדות אביו של המבקש, מוחמד, ממנה עולה כי מיד שנעצר המבקש הוא החל לחפש אם יש דבר מה לא חוקי בחצר ושם מצא שק ובו הרימונים הינה עדות נסיבתית המחזקת הראיות כנגדו. הוא מעיד במפורש ובאופן נחרץ כי "השק" שהוא חשב שיש בו כדורים ותחמושת קשורים לבנו המבקש (עדות האב מוחמד מיום 8.10.24 שורה 18 שם הוא אומר "כן בדיוק כך" כשהוא נשאל אם חשב שזה קשור לבנו אחמד). די בכל אלה כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית גם ביחס לאישום השני. באשר לעבירת שיבוש מהלכי משפט שמיוחסת למבקש באישום השני, אני סבור כי על פניו חל ביחס לשיבוש החרג שבסעיף 5 לפקודת הראיות התשל"א - 1971 (ראו גם החלטתי במ"ת (נצ') 60605-12-23 **מדינת ישראל נ' זועבי** (7.1.24) וכן מ"ת (ב"ש) 54607-07-19 **מדינת ישראל נ' ג'אבור** (נבו 12.1.2020)). מכל מקום הדבר יתברר בהליך העיקרי. גם אם העדות לא קבילה, די בתשתית הראייתית הלכאורית ביחס לכל האישומים האחרים המיוחסים למבקש כדי להקים עילות מעצר.

34. נוכח כל המבואר, אני דוחה את כל טענות הסניגור בדבר חולשת הראיות, היעדר ראיות קבילות, פגיעה בעוצמת הראיות או פגמים בחקירה. אני קובע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מבוססת כנגד המבקש ביחס לשני האישומים.

35. נוכח המסוכנות הגבוהה ביותר העולה מהמבקש, העבירות המיוחסות להן המעידות גם על ניסיון להתנגד למעצר, הרי שעילות המסוכנות והשיבוש הינן גבוהות ביותר. זאת ועוד, בל נשכח, ששותפו/האדם האחר שרכב על האופנוע עם המבקש עדיין לא נמצא וזהותו לא ידועה. מכאן שאין מקום לשקול כל חלופת מעצר בנסיבות עניין זה.

36. סוף דבר, אני דוחה את בקשת העיון החוזר והמבקש יישאר במעצר עד לתום ההליכים בתיק העיקרי.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

תיק החקירה יושב לפרקליטות.

ניתנה היום, ז' טבת תשפ"ה, 07 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.